

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 lipca 2015 roku powódka D. M. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) z siedzibą w W. kwoty 2 574 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 13 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd mechaniczny marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do M. M.. Poszkodowany zlecił naprawę uszkodzonego pojazdu, a na czas naprawy wynajął pojazd zastępczy. Za usługę najmu tego pojazdu została wystawiona faktura VAT o numerze (...) na kwotę 6 669 złotych netto, a w dniu 29 maja 2014 roku poszkodowany zawarł z powódką umowę przelewu powyższej wierzytelności.

Pozwany (...) z siedzibą w W. wypłacił odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 4 095 złotych netto niezasadnie obniżając ilość dni za wynajem pojazdu zastępczego z 36 do 21 dni.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 03 września 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 3578/15 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Pozwany (...) z siedzibą w W. w sprzeciwie od powyższego orzeczenia wniósł o oddalenie powództwa podnosząc zarzut pozorności umowy najmu pojazdu zastępczego oraz kwestionując jego okres.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że kwestionuje, ażeby pomiędzy stronami faktycznym (rzeczywistym) ich zamiarem było wprowadzenie odpłatności z tytułu udostępnienia pojazdu zastępczego poszkodowanemu, a w takiej sytuacji w majątku poszkodowanego nie powstaje jakikolwiek uszczerbek i roszczenie o jego naprawienie, stąd też nie może być ono przeniesione w drodze przelewu. Nadto, pozwany wskazał, że dokumentem pozwalającym na rozpoczęcie naprawy pojazdu przez warsztat naprawczy jest ocena techniczna, która zawiera informacje o zakresie uszkodzeń pojazdu, kwalifikacji poszczególnych części do naprawy i wymiany, dokumentem takim zaś nie jest kosztorys wykonywany przez zakład naprawczy, gdyż zawiera on jedynie specyfikację kosztów i nie ma żadnego wpływu na rozpoczęcie naprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 06 marca 2014 roku doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do M. M.. Odpowiedzialność za tę szkodę ponosił kierujący pojazdem ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) z siedzibą w W..

niesporne

Pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który uległ uszkodzeniu, był wykorzystywany przez M. M. w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej (...) przez niego, jego pracowników lub klientów.

M. M. posiadał w tym czasie około 70 pojazdów, ale wszystkie były wynajęte lub wyleasingowane. Nie posiadał on zaś innych pojazdów, z których mógłby korzystać w czasie naprawy samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

zeznania świadka M. M. – protokół skrócony rozprawy z dnia 01 kwietnia 2016 roku – k. 67-69 akt (zapis cyfrowy 00:02:38-00:21:17), oświadczenie – k. 11 akt

W dniu 10 marca 2014 roku poszkodowany M. M. wynajął od D. M. prowadzącej działalność gospodarczą w D. pojazd zastępczy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Strony ustaliły cenę za najem tego pojazdu na kwotę 195 złotych netto za każdy dzień najmu.

umowa najmu samochodu – k. 10 akt, zeznania świadka M. M. – protokół skrócony rozprawy z dnia 01 kwietnia 2016 roku – k. 67-69 akt (zapis cyfrowy 00:02:38-00:21:17)

W dniu 29 maja 2014 roku poszkodowany M. M. zawarł z D. M. umowę cesji wierzytelności z polisy OC sprawy w celu pokrycia kosztów wynajmu pojazdu zastępczego.

umowa cesji wierzytelności – k. 12 akt, zeznania świadka M. M. – protokół skrócony rozprawy z dnia 01 kwietnia 2016 roku – k. 67-69 akt (zapis cyfrowy 00:02:38-00:21:17)

W dniu 29 maja 2014 roku z tytułu najmu pojazdu zastępczego przez okres 36 dni D. M. wystawiła poszkodowanemu M. M. fakturę VAT o numerze (...) na kwotę 6 669 złotych netto.

niesporne, a nadto: faktura VAT numer (...) – k. 13 akt

(...) z siedzibą w W. wypłacił tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego kwotę 4 095 złotych netto za okres 21 dni najmu pojazdu zastępczego.

niesporne

Uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynajętego na czas naprawy pojazdu uszkodzonego marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z odniesieniem do rzeczywistych dat związanych z czynnościami likwidacyjnymi (tj. data szkody, data zgłoszenia szkody data oceny technicznej, zgłoszenie oględzin dodatkowych, oględziny dodatkowe, itp.) oraz okresu faktycznej naprawy tego pojazdu obejmujący możliwości organizacyjne danego serwisu, czas oczekiwania na zamówione części zamienne, technologiczny czas naprawy oraz dni wolne od pracy, przy uwzględnieniu okoliczności faktycznych niniejszej sprawy powinien wynosić łącznie 36 dni.

opinia biegłego sądowego K. K. – k. 78-85 akt, uzupełniająca opinia biegłego sądowego K. K. – k. 111-113 akt, akta szkody

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy żadnych nowych i istotnych okoliczności.

Ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd oparł się także, uznając je za wiarygodne i spójne, na zeznaniach świadka M. M., przede wszystkim w zakresie, w jakim świadek ten wskazywał na sposób wykorzystywania uszkodzonego pojazdu (był to pojazd służbowy wykorzystywany przez niego, jego pracowników i klientów), a także na niemożność korzystania w tym czasie z innych pojazdów posiadanych przez niego w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Jak bowiem wskazywał świadek, w okresie likwidacji szkody w pojeździe marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), był on właścicielem około 70 pojazdów, z czego część była przedmiotem leasingu, a pozostałe były oddawane w najem jako pojazdy zastępcze na czas naprawy pojazdów uszkodzonych naprawianych w warsztatach świadka. Wykorzystanie zaś któregoś z tych pojazdów na czas naprawy uszkodzonego pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) powodowałoby, że nie uzyskiwałby on dochodów z najmu takiego pojazdu. Sąd również uwzględnił zeznania świadka w zakresie, w jakim wskazywał on na przyczynę wydłużonego okresu najmu – oczekiwanie na zatwierdzenie kosztorysu naprawy, znajduje to bowiem potwierdzenie w zgromadzonych w sprawie dokumentach, w tym w aktach szkody.

Istotne znaczenie dla rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie miał dowód z opinii biegłego sądowego w zakresie techniki motoryzacyjnej, analiz i kosztorysowania napraw pojazdów, wyceny wartości pojazdów, maszyn,

urządzeń i środków technicznych – K. K.. W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego została sporządzona wedle tezy dowodowej wysnutej przez Sąd, poza tym jest logiczna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy. Komunikatywność jej sformułowań pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do wniosków końcowych. Nie zawiera ona również wewnętrznych sprzeczności i wykluczających się wzajemnie wniosków. Odnosząc się do pisma pozwanego z datą w nagłówku „dnia 02 listopada 2016 roku” (data prezentaty: 2016-11-07, k. 97-98 akt), w której pozwany wskazał, że powódka nie uzasadniła przyczyn zwłoki w sporządzeniu kalkulacji naprawy (w dniu 20 marca 2014 roku) i przesłaniu jej do weryfikacji (w dniu 25 marca 2014 roku), skoro oględziny pojazdu przeprowadzono w dniu 10 marca 2014 roku, a zakres uszkodzeń opisano w opinii technicznej, w uzupełniającej opinii biegły sądowy wskazał, że pomimo przeprowadzonych w dniu 10 marca 2014 roku oględzin i ustalonego przez pozwanego zakresu uszkodzeń, sam pozwany dopiero w dniu 25 marca 2014 roku poinformował zakład naprawczy o wysokości szkody (niesporne, akta szkody – wiadomość e-mail). Tymczasem, kalkulacja naprawy do weryfikacji celem akceptacji kosztów naprawy została wysłana przez zakład naprawczy w tym samym dniu, w którym serwis został poinformowany o wysokości szkody wyliczonej przez pozwanego. Należy zgodzić się z wnioskiem biegłego sądowego, że brak jest podstaw do uznania, że nastąpiło tu niezasadne wydłużenie okresu naprawy pojazdu z przyczyn leżących po stronie zakładu naprawczego, zwłaszcza, że serwisowi nie zezwolono na samolikwidację szkody, ani też nie otrzymał on od pozwanego w tym okresie wyliczenia szkody. Sąd w pełni podziela wnioski zawarte w opinii biegłego sądowego również odnośnie kwestionowania przez pozwanego zaliczenia do zasadnego okresu najmu pojazdu zastępczego okresu oczekiwania na zweryfikowaną kalkulację naprawy od dnia 25 marca 2014 roku do dnia 09 kwietnia 2014 roku. W ocenie Sądu dopiero bowiem z tą chwilą zakład naprawczy mógł przystąpić do naprawy. Jednocześnie, jak wynika z akt szkody przedstawiciel zakładu naprawczego w tym okresie co najmniej dwukrotnie zwracał się z zapytaniem w tej kwestii (kiedy otrzyma zweryfikowaną kalkulację naprawy), a zatem w świetle powyższego okres ten obciążać winien pozwanego i podlegać uwzględnieniu w ocenie uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego w niniejszej sprawie. Wskazać przy tym należy, że zgodnie z przyjętą praktyką warsztat naprawczy nie może rozpocząć naprawy uszkodzonego samochodu bez potwierdzenia kalkulacji naprawy przez ubezpieczyciela. Podjęcie naprawy bez weryfikacji (zatwierdzenia) kalkulacji naraża bowiem warsztat naprawczy na ryzyko poniesienia kosztów naprawy w sytuacji gdy kalkulacja nie zostanie zatwierdzona przez ubezpieczyciela. W związku z tym uznać należy, że do wydłużonego okresu przebywania uszkodzonego samochodu w warsztacie naprawczym przyczynił się sam pozwany dokonując zatwierdzenia kalkulacji naprawy w dniu 09 kwietnia 2014 roku, czyli po 15 dniach od przesłania mu kalkulacji. Dopiero po weryfikacji kalkulacji przez ubezpieczyciela znany był pełen zakres czynności naprawczych, które ubezpieczyciel akceptuje i za które jest skłonny wypłacić odszkodowanie. Zaniebdania w związku z przedłużającym się okresem oczekiwania na sporządzenie lub zatwierdzenie kalkulacji naprawy przez ubezpieczyciela, obciążają wyłącznie ubezpieczyciela, chyba że wykaże on zaistnienie okoliczności uniemożliwiających mu wywiązanie się z tego obowiązku, leżących po stronie poszkodowanego lub warsztatu naprawczego. W przedmiotowej sprawie pozwany nie wykazał takich okoliczności, w związku z tym Sąd uznał, iż pozwany ponosi odpowiedzialność za okres pozostawiania uszkodzonego samochodu w warsztacie naprawczym w tym czasie (od dnia 26 marca 2014 roku do dnia 09 kwietnia 2014 roku). Jednocześnie mieć należy również na uwadze zapis zawarty w opinii technicznej sporządzonej podczas oględzin, że zakres naprawy tam określony wymaga zatwierdzenia przez towarzystwo ubezpieczeń, stąd nie sposób przyjąć, że na tej podstawie warsztat naprawczy miałby przystępować do dokonywania naprawy.

W ocenie Sądu powództwo było zasadne.

W niniejszej sprawie powódka D. M. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) z siedzibą w W. kwoty 2 574 złotych tytułem zapłaty pozostaje kwoty odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu pozwanego dotyczącego pozorności umowy najmu pojazdu zastępczego poprzez kwestionowanie, ażeby pomiędzy stronami faktycznym (rzeczywistym) ich zamiarem było wprowadzenie odpłatności z tytułu udostępnienia pojazdu zastępczego poszkodowanemu, to zarzut ten w ocenie Sądu uznać należało za niezasadny.

Pozorność czynności prawnej, o jakiej mowa w art. 83 § 1 k.c. jest wadą oświadczenia woli polegającą na tym, że składający te oświadczenia próbują wywołać wobec osób trzecich rzeczywiste przeświadczenie, że czynność prawna została rzeczywiście dokonana w takiej postaci, jaka wynika z treści złożonych oświadczeń woli, zaś w rzeczywistości składający oświadczenia woli nie mają zamiaru wywołania skutków prawnych tej czynności lub mają zamiar wywołania innych skutków prawnych. Dla uznania czynności prawnej za pozorną niezbędne jest złożenie oświadczenia woli dla pozorów drugiej stronie oraz zgoda adresata oświadczenia woli na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozorów. Natomiast skutkiem czynności prawnej dokonanej dla pozorów jest jej nieważność. Oświadczenie woli stron złożone dla pozorów nie może bowiem wywoływać skutków prawnych odpowiadających jego treści, ponieważ same strony tego nie chcą (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 lipca 2012 roku, sygn. akt I UK 27/12, Lex nr 1218584). Pozorność zatem to brak zamiaru wywołania skutków prawnych i jednoczesny zamiar stworzenia okoliczności mających na celu zmylenie osób trzecich. Pozorność czynności prawnej stwierdzonej dokumentem (tak jak ma to miejsce w niniejszej sprawie) może być udowodniana za pomocą zeznań świadków i przesłuchania stron (tak również Sąd Okręgowy w Łodzi w uzasadnieniu wyroku wydanego w sprawie o sygn. akt I C 149/13).

W niniejszej sprawie, zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą rozkładu ciężaru dowodu wyrażoną w art. 6 k.c., to na powódce spoczywał ciężar wykazania istnienia roszczenia, którego zasądzenia się domagała, a więc wykazania zarówno jego zasadności, jak i wysokości. W ocenie Sądu nie budziło wątpliwości, iż powódka przedkładając umowę najmu pojazdu zastępczego, umowę cesji wierzytelności z tego tytułu oraz fakturę VAT numer (...) opiewającą na należność z tytułu najmu tegoż pojazdu, sprostowała temu ciężarowi – wykazała bowiem fakt zawarcia umowy. Pozwany zaś podnosząc w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzut pozorności tej czynności (umowy najmu), powinien był wykazać, że czynności te podjęte zostały dla pozorów, czego w ocenie Sądu nie uczynił, nie przedłożył bowiem żadnego dowodu potwierdzającego jego twierdzenia, stąd też Sąd uznał je za gołosłowne i nie mające potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. W szczególności argumentem przemawiającym za przyjęciem pozorności dokonanej między powódką a poszkodowanym M. M. umowy najmu nie może być sam w sobie stopień pokrewieństwa stron tej umowy (są małżeństwem) i jednocześnie mieć na uwadze należy, że każda ze stron tej umowy prowadzi własną działalność gospodarczą. Jednocześnie nie można czynić zarzutu poszkodowanemu, że w związku ze szkodą w jego pojeździe wynajął pojazd od małżonki, która w tym zakresie prowadzi działalność gospodarczą.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest odpowiedzialność ubezpieczającego za szkody wyrządzone osobom trzecim. Jest to więc ubezpieczenie jego odpowiedzialności za wyrządzenie szkody opartej na zasadzie winy lub na zasadzie ryzyka. Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej sięga tak daleko, jak odpowiedzialność cywilna ubezpieczającego, a wysokość świadczeń ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest determinowana wysokością zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczającego. W związku z tym odpowiedzialność odszkodowawcza ubezpieczyciela jest taka, do jakiej zobowiązany byłby sprawca szkody, gdyby to od niego powód domagał się naprawienia szkody.

Zgodnie zaś z dyspozycją art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła. W myśl § 2 niniejszego przepisu, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody nie wyrządzone.

Przepis art. 361 § 2 kodeksu cywilnego statuuje zatem zasadę pełnego odszkodowania. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Jednocześnie naprawieniu podlega jedynie taka szkoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Oceny, czy poniesienie określonych

kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy. Wskazać przy tym należy, że korzystanie z rzeczy nie stanowi samoistnej wartości majątkowej i w każdym przypadku należy badać, czy pozbawienia możliwości korzystania z rzeczy wywołało uszczerbek majątkowy poszkodowanych.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż w majątku poszkodowanego M. M. powstała szkoda majątkowa, której część stanowią koszty zasadnego wynajmu pojazdu zastępczego na czas dokonywanej naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 06 marca 2014 roku. Nie podlega bowiem wątpliwości, iż w sytuacji gdyby do kolizji de facto nie doszło, nie powstałyby dodatkowe koszty związane z najmem pojazdu zastępczego.

Rozstrzygając kwestię zasadnego okresu najmu pojazdu zastępczego Sąd miał na uwadze, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (tak Sąd Najwyższy z dnia 05 listopada 2004 roku, sygn. akt II CK 494/03, Biuletyn Sądu Najwyższego 2005/3/11).

Nie powielając argumentacji przytoczonej w powyższej części uzasadnienia, Sąd ustalając uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego oparł się w całości na opinii biegłego sądowego K. K., z której wynikało, że uzasadniony okres naprawy przedmiotowego pojazdu powinien obejmować 36 dni, tj. :

- 1 dzień – okres od dnia zgłoszenia szkody i rozpoczęcia najmu (10 marca 2014 roku) do dnia przeprowadzenia oględzin (11 marca 2014 roku),
- 10 dni – okres od przeprowadzenia oględzin (11 marca 2014 roku) do dnia otrzymania protokołu oględzin (21 marca 2014 roku),
- 4 dni – okres od otrzymania protokołu oględzin (21 marca 2014 roku) do dnia przekazania informacji o wysokości szkody – kosztorys Eurotax (25 marca 2014 roku),
- 15 dni – okres od wysłania kalkulacji naprawy celem weryfikacji i zatwierdzenia (25 marca 2014 roku) do dnia otrzymania zweryfikowanego kosztorysu (09 kwietnia 2014 roku),
- 7 dni – technologiczny czas naprawy (do dnia 15 kwietnia 2014 roku).

W związku z powyższym uznać należało, że w niniejszej sprawie zasadny był najem pojazdu zastępczego w okresie 36 dni, a zatem przez cały okres wskazany na fakturze VAT numer (...), wobec czego powódce należało się odszkodowanie we wskazanej tam wysokości w kwocie 6 669 złotych netto. Mając na uwadze, iż w toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powódce kwotę 4 095 złotych netto tytułem najmu pojazdu zastępczego, przyjąć należało, że pozwany zobowiązany jest do zapłaty jeszcze kwoty 2 574 złotych netto dochodzonej niniejszym pozwem.

Uwzględniając powyższe, Sąd na podstawie przepisów art. 822 k.c. w zw. z art. 361 k.c. i art. 805 k.c. w zw. z art. 481 k.c. orzekł jak w punkcie I wyroku zasądając od pozwanego (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki D. M. kwotę 2 574 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 13 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu w punkcie II sentencji wyroku, Sąd rozstrzygnął zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 108 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 490) obciążając tymi kosztami pozwanego i uznając, iż stronie powodowej reprezentowanej w niniejszej sprawie przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego należy się kwota 746 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, na co składa się kwota: 129 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej, 600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwota 0,30 złotych tytułem opłaty manipulacyjnej uiszczanej przy składaniu pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym oraz kwota 17 złotych tytułem zwrotu uiszczanej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Nadto, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w

sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz.U. 2016 roku, poz. 623 ze zmianami) Sąd nakazał w punkcie III wyroku ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni od pozwanego kwotę 23,86 złotych z tytułu kosztów sądowych wypłaconych tymczasowo (w związku z wykorzystaniem zaliczki pozwanego w całości) ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni jako wynagrodzenie biegłego sądowego przyznanych postanowieniem z dnia 17 stycznia 2017 roku (k. 127 akt). W pozostałym zakresie kosztami procesu (w tym kosztami wynagrodzenia biegłego sądowego wypłaconymi z zaliczki pozwanego) Sąd obciążył pozwanego uznając je za uiszczone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 05 marca 2017 roku